Ч. 115 Середа 26 мая (7 червня) 1893. Ро̂къ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кро̂мъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-о̂й годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани̂.

Рекламаціи неопечатани̂ во̂льни̂ во̂дъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Льво̂вскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Льво̂вскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый ро̂къ 2 зр. 40 к.
на по̂въ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый ро̂къ 5 зр. 40 к.
на по̂въ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Русины у Єго Святости Папы.

Дня 29-го мая явили ся руски̂ путники числомъ около 150 по̂дъ проводомъ Є. Ексц. Впреосв. Митрополита Сильвестра и обохъ епіскопо̂въ Впреосв. Юліяна Пелеша и Юліяна Куиловского передъ Є. Свят. Папою. До путнико̂въ прилучили ся були такожъ питомцѣ гр. кат. колеґіѣ въ Римѣ. Впреосв. Митрополитъ во̂дчитавъ латиньску адресу до Свят. Отця, зъ котрои выймає ся отсей замѣтный уступъ: „Межи сими народами, що складають желаня (зъ нагоды ювілею) приступає передъ Тво̂й престолъ такожъ и галицко-рускій наро̂дъ, повенъ щирои радости и благородныхъ чувствъ; приступають вѣрни̂ тои руско-католицкои церкви, украшенои тристалѣтными муками, котра по довго̂й и завзято̂й борбѣ зъ всхо̂дною схизмою и по велико̂мъ проливѣ крови, знайшла по̂дъ лаго̂днымъ скиптромъ австрійскихъ монархо̂въ охорону, а во̂дтакъ освѣчена промѣнемъ божественного свѣтла и обнята во̂тцѣвскою любовію Св. Престола, не лишь спасла ся во̂дъ тои сумнои судьбы, яка постигла численни̂ епархіи, що до̂стали ся по̂дъ россійске панованє, але й розвинула велику дѣяльно̂сть для вѣчного спасенія и дожизненного добра въ сполученю зъ христіяньско-католицкимъ духомъ и руско-католицкимъ о̂брядомъ, котрого святи̂ права сотками лѣтъ не лишь уживали опѣки и охороны свят. кат. Престола, але такожъ й осягнули въ новѣйшихъ часахъ затвердженя декрету конкордіѣ, уложеного межи рускими и польскими князями церкви по̂дъ окомъ св. рим. Престола, що въ исторіи нашои церкви має дуже велику вагу“.

Святѣйшій Отецъ во̂дповѣвъ на адресу слѣдуючою промовою:

Люби̂ сыны! По̂дчасъ коли зо̂ всѣхъ сторо̂нъ доходять Насъ благожеланя зъ нагоды того, що за Божою ласкою Мы до̂ждали ся 50-лѣтного ювилею епіскопского, приймаємо радо и ти̂ желаня, яки̂ Намъ сего дня приносить заслугуючій на любовь наро̂дъ галицко-рускій. Ваши̂ заявленя преданности, люби̂ сыны, трогають мило Наше серце особливо тымъ, що вы устами свого Митрополита заявили щиро, що Мы по во̂тцѣвски и старанно опѣкуємо ся вашими справами. Мы бо вже во̂дъ давна — сама згадка про те тѣшить насъ — предприняли за Божою помочею не одно для вашого спо̂льного добра. Головна рѣчь була та, що Мы славный вашъ чинъ Василіянъ, въ кождо̂мъ взглядѣ заслуженый около вашихъ предко̂въ, котрый майже зовсѣмъ бувъ упавъ, знову по̂днесли; Мы робили то зъ старанностію и добре оправданою надѣєю. Бо якъ въ давнѣйшихъ часахъ, коли сей чинъ процвитавъ, процвитала такожъ красно и ваша церковь, то треба було єѣ силы найбо̂льше тымъ самымъ средствомъ во̂дсвѣжити и оживити. Теперь же можемо тѣшити ся тыми обильными овочами, яки̂ зъ того, а якъ Мы то знаємо, при участи епіскопо̂въ, якъ найкрасше доспѣвають, такъ, що якъ разъ выходять теперь до всѣлякихъ функцій помо̂чники для епіскопо̂въ и духовеньства та й на будуче будуть ще бо̂льше выходити. Такъ само заснували Мы нове епіскопство въ Станіславовѣ, щобы во̂дповѣдно до простору краю можна лѣпше старати ся о спасеніє душъ. Наконецъ же дозволили Мы во̂дбути ся у Львовѣ провінціональному синодови, що не во̂дбувавъ ся майже двѣста лѣтъ, щобы цѣлый вашъ наро̂дъ одержавъ благодати католицкои церкви въ во̂дповѣднѣйшій до обставинъ часу спосо̂бъ, а на той синодъ выслали Мы до єго проводу чоловѣка випробованого розуму; наконецъ не пропустили Мы нѣякои нагоды, щобы бути вамъ пожиточными.

Але й на хвалу Русино̂въ мусимо признати, що они не були ро̂внодушни̂ для нашихъ намѣрень и заходо̂въ, а що они хотять имъ во̂дповѣдати ревно и пильно, доказомъ того ся путь зъ далекихъ сторо̂нъ до гробу св. Петра, яко до святощѣвъ вѣры и опоры христіяньскои силы. Вы сами̂, люби̂ сыны, якъ разъ то признали; ба, зъ вашихъ сло̂въ видко якусь скоро̂сть до послуху, такъ, що вы нѣчого раднѣйше во̂дъ насъ не ожидаєте, якъ лишь напо̂мнень и приписо̂въ. Насамперѣдъ выходить Наше напоминаюче слово до епіскопо̂въ въ дуже важно̂й справѣ, котра силою права займає ихъ пастирску старанно̂сть: именно, щ о б ы п а п с к и̂ а л ю м н ы в ъ ц е р к о в н ы х ъ с е м і н а р і я х ъ о б р а з у в а л и с я я к ъ н а й л ѣ п ш е. Нехай не спускають того зъ ока спасенія душѣ, пляну наукъ, а особливо дисципліны и нехай старають ся о то, щобы нѣкого не ставили за настоятелѣвъ, лишь такихъ, що зъ похвалою здоровои науки голосять силу характеру, а особливо живого духа священичого. Клирови же припоручаємо ще въ бо̂льшо̂й мѣрѣ, щ о б ы д е р ж а в ъ в ы с о к о п о с л у х ъ с у п р о т и в ъ е п і с к о п о̂ в ъ и з г о д у м е ж и б р а т я м и. Коли настануть згода и єдно̂сть, настане и спасенна тымъ способомъ повага клиру въ народѣ. М у д р и̂ у х в а л ы с и н о д у с т а н у т ь п р а в о с и л ь н и̂, чого такожъ треба бажати, неправни̂, и бо̂льше якъ бы то можна думати, шко̂дливи̂ ро̂зницѣ въ

1)

МОНАШКА.

Зъ житя тирольскихъ селянъ. Оповѣвъ А. Боґнеръ.

Було то на весну въ суботу вечеромъ, а вечеръ бувъ пречудный. На найвысшихъ верщкахъ го̂ръ мерехкотѣвъ снѣгъ слабенькимъ рожевымъ свѣтломъ, якъ колибъ горѣвъ а навѣть голи̂ скалы свѣтили ся мовь дороге камѣнє. Долиною по земли нѣсъ ся запахъ молодои травички, що чекала росы, а зъ лѣсо̂въ вѣяло пахощами свѣжихъ пагоно̂въ сосновыхъ.

Долѣ улицею въ селѣ, що купала ся въ заходячо̂мъ свѣтлѣ сонця, ишло двохъ паробчако̂въ; понатыкали собѣ за капелюхи прилѣсокъ та божихъ пальчико̂въ и поспѣвували весело:

„Єсть тутъ такій, що моловъ бы, та въ млынѣ завѣзно,
Що женивсь бы та не може, а завтра за по̂зно.“

— Цить! — во̂дозвавъ ся Шварцбахо̂въ Федько — хиба не видишь, що онъ стоить монашка?!

— Правду кажешь! — во̂дповѣвъ рудый Юрко. — Зачепѣмъ єго! Чуєшь, Баверъ, ходи зъ нами до коршмы! — кликнувъ во̂нъ зъ улицѣ до молодого, здоровенного якъ дубъ, паробка, що сидѣвъ на лавцѣ по̂дъ великою нѣбы дворокъ хатою.

— Та идѣть собѣ, я вамъ не бороню! — во̂дозвавъ ся паробокъ и задумчиво ставъ по̂дкручувати собѣ вусы.

— Га... га... га, — почавъ смѣяти ся рудый Юрко такимъ якимсь голосомъ, що во̂дъ него дали єму въ селѣ ще й друге про̂звище — червона жаба. — Та не будь такій, Осипе, послухай хочь доброи рады: Коли вже не можешь пустити ся спо̂дницѣ своєи мамунѣ, то возьми вже й цѣлу спо̂дницю зъ собою, лишь стару лиши дома!

— Во̂дчепѣть ся во̂дъ мене! — во̂дворкнувъ Осипъ та почавъ малымъ пальцемъ довбати въ порцеляново̂й люльцѣ.

— Та бо... Юрко хотѣвъ ще щось дальше говорити, але урвавъ, бо въ дверехъ показала ся наразъ якась поважна жѣнка.

— Исусе Христе, ось и сама Бавериха! — шепнули хлопцѣ оденъ до другого та почали втѣкати. Але змѣркувавши, що ґаздиня не буде за ними гонити, почали знову якъ на кпины выспѣвувати.

„А монашцѣ чогось банно, ажь сховалась въ дучку
Та знайшла ѣ игуменя и взяла за ручку.“

Осипъ ажь почервонѣвъ ся, а мати єго стала накивувати паробкамъ кулаками.

— Ходи Осипцю до хаты — сказала она дрожачимъ трохи изъ гнѣву, трохи изъ щирого жалю голосомъ. — Ходи бо, бо галушки вже застигнуть, а нинѣ день Матѣнки Божои. Диви ся, диви! — говорила она дальше, якъ колибъ хотѣла розважати засумованого сына, и показала очима на стрѣху, де сѣла собѣ ласто̂вка. — То значить щастє для тебе, незадовго оженишь ся и будешь мати чемну жѣночку.

— У васъ вже певно на думцѣ Біхлерова Варка. Нѣчо зъ того не буде — во̂дпекувавъ ся Осипъ. У неи зубы якъ ти̂ пальцѣ въ щербатыхъ грабляхъ та ще й ухо розколене, якъ у значенои во̂вцѣ.

— Цѣкава я, котра вже разъ припаде тобѣ до серця, во̂дповѣла мати, и зайшла у хату.

Осипъ выдовбавъ поволи люльку и сховавъ.

— Бо̂гми, — казавъ во̂нъ покивуючи головою — колибъ я ще мавъ жѣнку, та ще таку, якъ моя мама, то они обѣ завинули бы мене въ пеленки, положили бы въ колыску на сяжень довгу, та ще й встромили бы цуцликъ по̂дъ вусы. Господи Боже, во̂дпусти грѣха, але такои доброи, такои щирои, якъ моя мама, то хиба я нѣколи не буду мати.

Во̂нъ вставъ и по̂шовъ за нею. Заразъ по то̂мъ чути було черезъ отверте во̂кно, якъ они мовили молитву и стали сувати сто̂льцями та понѣсъ ся й запахъ во̂дъ галушокъ помащеныхъ саломъ.

Поза горами на заходѣ жарѣло ся теперь цѣле небо, якъ колибъ тамъ розплыло ся сонце. Синый дымъ понадъ крышами домо̂въ хиливъ ся легенько во̂дъ полудневого вѣтру, що наносивъ скоро темни̂ хмары; здавало ся, якъ колибъ дощъ а не роса мали угасити спрагу розо̂грѣвшихъ ся во̂дъ сонця лѣсо̂въ та сѣножатей. Хочь сверщки вѣчно цвѣрѣнкали и дмиркачь десь диркавъ, хочь вода зъ кернички передъ хатою журкотѣла и вѣтеръ шумѣвъ въ молодо̂мъ листю деревъ, то все таки цѣлу пахучу долину залягла була така тишина, якъ то буває передъ дощемъ; все ожидало тихцемъ

церемоніяхъ вôдпадуть и щезнуть. Зъ рôвною старанностію нехай плекає священикъ въ народѣ потрѣбну до всего побожнôсть, а нехай не противить ся уживати деякихъ практикъ побожности, уживаныхъ у латинниковъ, бо черезъ то не потерпить ненарушимôсть вашого грецкого обряду, а противно пôднесе ся значно звязь зъ латиньскою и римскою церкою. Мы бажаємо, щобы то прихильне успособлене и згода межи латиньскимъ а грецкимъ клиромъ були якъ найбôльші, щобы именно одно и друге духовеньство покликане до участи въ однôмъ Господѣ служило и єму въ тôмъ самôмъ станѣ та одушевляло и пôдпирало взаимными примѣрами святости и любови. Цѣлый же народъ нехай такъ держить ся католицкои вѣры та доводить єѣ въ житю и дѣлахъ до чести. Выдаваний Нами вôдъ часу до часу о сѣмъ документы нехай єпископы совѣстно припимають и пильно ихъ выконують, нехай старанно уникають блудôвъ и згôршеня; удѣляємо напôмненя, щобы пастирѣ своимъ розумомъ дбали про то, щобы легковѣрнôсть нерозважныхъ не обманювала якими небудь пôдступами некатоликôвъ, особливо же не обманювано ихъ книжками.

Наша промова, любі сыны, выпала трохи за довга, але якъ разъ въ тôмъ добачайте Нашу апостольску печаливôсть, котра Насъ пре, не лише у вашôмъ власнôмъ интересѣ, й въ интересѣ многихъ иншихъ, котрыхъ вѣчне спасенє здаєсь стоить въ особлившôй звязи зъ вашимъ. Тожь и Мы уповаємо такъ само якъ Нашъ попоредникъ Урбанъ, котрого замѣтный высказъ Вы згадали, що изъ ревности вѣры и чистоты обычаѣвъ рускогo народу выплыває чудесна сила та розбудить тѣ народы на близькôмъ всходѣ, котрыхъ римска церковь вôдъ давна накликує и взыває въ свои обнятя: Поручаючи сю дуже милу надѣю Богови молимъ ся до великои Богоматери якъ и до Архангела Михайла и до мученика Иосафата, нехай черезъ ихъ опѣку росте въ васъ що день небесна сила и приносить плоды а щасливою заповѣдею сповненя сихъ бажань нехай буде апостольске благословеніє, якого удѣляємо въ превеликôй любови кождому окремо, єпископамъ, клирови и цѣлому вашому народови.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 2 червня вôдбуло ся засѣданє природничо-лѣкарскои секціѣ наукового товариства имени Шевченка. На вступѣ директоръ секціѣ проф. Ив. Верхратскій привитавъ теплымъ словомъ новый починъ въ дальшôмъ розвою Русинôвъ, загрѣвъ членôвъ до невсипучои працѣ и вѣщувавъ красшу долю нашу, бо наукою найскорше поборемо всѣ супротивности.

Потôмъ дръ мед. Щастный Сельскій здававъ справу изъ цѣкавои студіѣ Черняхôвского про новый прирядъ до мѣряня скороченѣ маточника (уразу), узнавъ сей приряд справдѣ найлучшимъ зô всѣхъ, якѣ до теперь знає наука, и внѣсъ, щобы студію сю друкувати якъ найскорше въ выдавництвѣ товариства.

Дальше ухвалено: щобы Записки товариства выходили частѣйше, хочь бы и меншими выпусками; — щобы про нихъ подавати звѣстки до другихъ фаховыхъ часописей; — щобъ зъ кождои важнѣйшои працѣ робити передруки и розсылати всѣмъ фаховымъ журналамъ краєвымъ и заграничнымъ.

Вкôнци рѣшено: вôдбувати засѣданя секціѣ разъ у мѣсяць кождого першого вторка по 1-шôмъ мѣсяця о годинѣ 6 вечеромъ въ канцеляріи наукового товариства при ул. Академічнôй ч. 8 на 1 поверсѣ; — запросити до працѣ всѣхъ нашихъ фаховыхъ людей — и выдрукувати вôдповѣдні кореспондентки та розсылати ихъ передъ кождымъ засѣданємъ членамъ секціѣ.

Переглядъ політичный.

Въ буджетовôй комісии австрійскои Делєгаціѣ запытувавъ вчера делєгатъ Лупулъ ґр. Кальнокого, чи не надходить вже часъ загального роззброєня? Міністеръ вôдповѣвъ на то, що въ даныхъ обставинахъ роззброєнє єсть неможливе. Хочь певнôсть удержаня мира стає чимъ разъ бôльша, то все таки треба бути готовыми на всякій выпадки и длятого треба докôнчити орґанізацію войска. Въ справѣ вôдносинъ монархіѣ до Россіѣ сказавъ міністеръ, що они суть дуже дружнѣ. До пристрастного тону россійскои прасы не треба привязувати нѣякои ваги.

Зборы мужѣвъ довѣря староческои партіѣ въ Бернѣ, ухвалили вôдкинути союзъ зъ Молодочехами. — Въ справѣ ситуаціѣ въ Чехахъ доносять зъ Вѣдня, що правительство рѣшило ся выбрати вôдповѣдну хвилю до своихъ розпоряджень и оголосить ихъ ажь тогды, коли пристрасти успокоять ся.

Ново выбрана сербска скупщина збере ся дня 13 с. м. на засѣданя а вôдкрытє єѣ вôдбуде ся престольною бесѣдою короля. Въ кôлька днѣвъ потôмъ зложить король торжественну присягу на конституцію.

Князь и княгиня болгарски выѣзджають нинѣ зъ Тирновы на кôлька днѣвъ до Филипополя а дня 10 с. м. приѣдуть до Софіѣ. Заразъ потôмъ будуть обсадженѣ новоустановленѣ посады міністрôвъ торговлѣ и комунікацій.

Новинки.

Львôвъ дня 6 червня.

— **Именованя.** Адъюнктами судовыми именованѣ Ипполитъ Смолецкій въ Тарновѣ и Ст. Турскій въ Кольбушовôй. — Міністерство торговлѣ именувало управителями почтъ Осипа Черневича въ Снятинѣ, Кароля Ярошиньского въ Жовквѣ, Леопольда Коритовского въ Яслѣ и Андрея Давидовского въ Подгужу.

— **Ц. к. краєва Рада школьна** ухвалила на засѣданю зъ дня 30 мая с. р., змѣнити на пятиклясовѣ школы: въ Старôмъ мѣстѣ, мужеску въ Старôмъ Санчи, въ Турцѣ, Миколаєвѣ и Яслѣ; на чотирокласову школу въ Краковци, а на триклясову въ Отиніи. Учителями народныхъ школъ именованѣ: Йосифа Орѣховска въ Чукві, Осипъ Квасневачъ у Сприни, Адамъ Божемскій управителемъ въ Илавчи, Дмитро Капѣй управителемъ въ Иванôвцѣ.

— **Нова читальня „Просвѣты“** повстала въ Перевôдци калуского повѣта. Въ недѣлю Зеленыхъ святъ зôбрались люде въ Перевôдця, Войнилова, Бôбина и Студѣнки въ домѣ ч. господаря Михайла Гамуляка, котрый безкористно вôдступивъ свою хату на читальню. Членôвъ вписало ся до читальнѣ 42. До выдѣлу выбрано мѣсцевого священика о. Ив. Палѣєва, начальника громады Андр. Наконечного и ще кôлькохъ господарѣвъ. На зборахъ бувъ такожь проф. Романъ Заклиньскій, яко вôдпоручникъ станиславôвской філіѣ „Просвѣты“ и вôнъ мавъ цѣкавый вôдчитъ о спôлкахъ громадскихъ, котрого всѣ радо слухали. По зборахъ мѣсцевѣ члены принимали гостей перекускою. При гостинѣ промавляли и члены и гостѣ, додавали собѣ охоты до змаганя до просвѣты и добробуту и весело бавили ся ажь до 9 год. вечеромъ.

— **Даръ.** Громадѣ Адамы дарувавъ Є. Е. п. Намѣстникъ грунтъ пôдъ будынокъ шкôльный и 5000 цеголъ на ту будову.

— **Концертъ въ Тернополи** даный на будову тамошнои Бурсы рускои удавъ ся знаменито. Обширна

покрѣпленя та освѣженя. Лишь було чути, якъ въ недалекôй коршмѣ котили ся глухо кулѣ на кругольни и якъ зъ лоскотомъ перевертали ся круглѣ, або якъ вôдъ часу до часу выкрикували тамъ паробки.

Коли почало вже добре смеркати ся, показавъ ся Осипъ знову въ дверехъ, сѣвъ собѣ вôдтакъ на повне корыто коло кернички та дививъ ся у воду, якъ тамъ вôдбивали ся въ нѣй хмары, хочь она дрожала.

Вôнъ бувъ радъ зъ того, бо полямъ треба було дощу. Але той вѣчный клекôтъ на кругольни не дававъ єму спокою; бо вôнъ нѣбы то держить ся заєдно за спôдницю матери, и що она не пускає єго вôдъ себе.

Вôдъ часу, коли єго батько, оденъ изъ найвôдважнѣйшихъ горолазôвъ, забивъ ся, упавши изъ дуже высокои скалы, ставъ вôнъ господаремъ на цѣлôмъ ґрунтѣ и мавъ до помочи таки богато челяди, що мусѣла вся єго слухати. Ще хлопцемъ бувъ вôнъ дуже смѣливый и вôдважный; лазить бувало зъ батькомъ по всѣхъ скалахъ, яругахъ та дебрахъ; теперь же, коли вôнъ вже ставъ мужчиною, коли въ нѣмъ тôлько молодечои силы, коли вже нема другого такого вôдважного та зручного, якъ вôнъ, то єго теперь взяла мати зъ превеликои любови такъ у руку, що водить нѣбы якъ на мотузку.

— Я бы таки раднѣйше державъ ся хаты, кобы знавъ, що можу робити, що хочу! — говоривъ вôнъ самъ до себе. Ай, якъ то тѣ кулѣ гудять! Таки зовсѣмъ такъ, якъ колибъ на посмѣховиско говорили „монашка“, а коли зъ вѣтромъ понѣсъ ся и голосный смѣхъ, то єму таки направду причувало ся, що то такъ єму на глумъ. Єго взяла злôсть и молода кровь въ нѣмъ закипѣла. — Ити не смѣєшь, въ круглѣ грати не смѣєшь, нѣчого не смѣєшь! Ити! Я таки колись всѣмъ въ селѣ вязы поскручую, якъ тымъ воробцямъ! — Изъ злости вдаривъ по водѣ такъ, що она ажь розбрисла ся на всѣ боки.

— Матѣнко Божа! — вôдозвало ся коло него. Вôнъ выдививъ ся и побачивъ матѣрь передъ собою, що обтирала собѣ запаскою лице й руки.

— А се що такого, хло', чи ты здурѣвъ?

— Може таки й здурѣвъ.

— Та чо' ты хочешь?

— Хочу, абы я разъ переставъ бути монашкою.

— Та бо Осипцю! — стала она говорити до него такимъ солоденькимъ голосомъ и такъ єму пôддобрювати ся, що за кождый разъ умѣла єго тымъ способомъ опамятати, коли вôнъ чого ѣй протививъ ся.

— Пôду гетъ собѣ! — крикнувъ вôнъ.

— Падоньку мôй! — сказала мати ледви чутнымъ голосомъ и важко зôтхнула. Сынъ хочь и якъ рвавъ ся на волю, не мôгъ довше опирати ся матери, коли почувъ, якъ важко она зôтхнула, лишь обернувъ ся та замуркотѣвъ самъ до себе: Кобы то такъ мужчина, то я бивъ бы ся зъ нимъ, що ажь бы драньте летѣло!

— Що ты кажешь, Осипцю? — допытувала ся мати.

Вôнъ не казавъ нѣчого, лишь почавъ крутити собѣ вусы, бо вже нѣбы й добрѣвъ и ще таки сердивъ ся. Ажь наразъ якъ бы чогось дуже ставъ веселый, вôдозвавъ ся:

— Мамо, менѣ казали, що саме нинѣ можна менѣ пôти заграти въ круглѣ!

— Отъ жартуєшь, сынку, кобы здоровъ. Хтожь бы се тобѣ казавъ? Тажь я зъ тебе цѣлый день ока не спустила.

— Оно то й такъ, але симъ разомъ хтось менѣ то сказавъ, хочь вы й не видѣли, хто. Теперечки пôду до коршмы, выпю чвертку вина, пущу два, три разы кулею и за пôвъ годины верну назадъ.

Вôнъ схопивъ ся и хотѣвъ вже вырватись не чекаючи єѣ вôдповѣди, але она такъ злякала ся, що ажь схопила єго за петечину.

— Осипцю, послухай неньки, не йди! — сказала она. — Тамъ тебе на бѣду зведуть. Отъ подиви ся, на що звѣвъ ся твôй первый братъ, Юрко, сынъ мого брата! Вôнъ такъ само....

— Та я вже тото знаю дальше на память, якъ Отченашъ — перебивъ вôнъ ѣй — и Юрко мавъ таке саме ґаздôвство та програвъ єго въ круглѣ, пропивъ и пустивъ мѣжь дѣвчата.

— 'Мешь видѣти, що я не довго пожию, коли такъ станешь робити! Але ты не такій, ты того не зробишь, правда? Ты тамъ не пôдешь.

Єѣ голосъ бувъ такій повенъ розпуки, що хочь сынъ и въ землю спустивъ очи, то все таки змѣркувавъ, що ѣй котять ся сльозы по лици.

— Отъ бѣда й годѣ — сказавъ вôнъ самъ до себе — заглядаючи въ керничку — таки годѣ, кôлькома сльозами завертає мене назадъ!

На улици почули ся якісь кроки.

саля „Сокола“ була биткомъ набита публикою рускою въ околицѣ та й зъ мѣста и значнымъ числомъ публики польскои. П. Ол. Мышуга вôдспѣвавъ знамените пѣсню Вахнянина „Помарнѣла наша доля“ и Монюшка „Dwie zorze“, а панна С. Крушельницка кôлька народныхъ пѣсень, найбôльше одушевивши публику пѣснію „Ой мѣсяцю, мѣсяченьку“. Коли п. Мышуга вôдспѣвавъ пѣсню „Помарнѣла наша доля“, комітетъ Бурсы пôдъ проводомъ дра Вол. Лучакôвского вручивъ єму на естрадѣ лавровый вѣнецъ зъ написію: „Артистови землякови“ и т. д. На дотычну промову вôдповѣвъ артистъ: „За подане менѣ вôдъ серця — вôдъ серця дякую“. Концертъ принѣсъ — кажуть — 400 зр. чистого доходу.

— **Дирекція руско-народного театру** подає до вѣдомости публики, що театръ переѣхавъ зъ Хирова, де було знамените поводженє, до Устрикъ и дасть тамъ чотири представленя. Вôдтакъ переѣде театръ до Перемышля.

— **Слота.** Наслѣдки довшои слоты у насъ дають ся уже вôдчувати. Дирекція зелѣзницѣ доносить, що вчера прибули воды и перервали греблю зелѣзничу межи Гаями а Дрогобичемъ. Зъ тои причины здержано рухъ особовый на просторѣ межи Стрыємъ а Дрогобичемъ, але не на довгій часъ, лише на два днѣ. — Зъ Бродôвъ доносять, що 1 с. м. градова буря навѣстила село Чехи. Градъ не бувъ великій, но за то рясный и знѣвечивъ не лише збôже, але и травы. Ще другого дня лежавъ градъ у селѣ купами межи будынками. Буря пронеслась понадъ села Цѣшки, Чехи и Заболôтцѣ. Въ Чехахъ и Цѣшкахъ бувъ градъ найряснѣйшій.

— **Повени.** Безнастанни дощѣ, якъ то можна було передвидѣти, нанесли и нанесуть ще богато шкоды нашому краєви. Зъ рôжныхъ сторôнъ прийшли вчера до начальныхъ властей львôвскихъ вѣсти про повени, перервы дорôгъ и т. п. Нема сумнѣву, що єсли слота не уйме ся, то вода знѣвечить богато засѣвôвъ. Вже навѣть на пѣскахъ, якъ намъ пише оденъ господарь, збôже вылягло, а на чорноземѣ вода стоить. Зъ Солотвины прийшла вчера по полудни така депеша: „Велика повѣнь у насъ, мôстъ зôрваный, мѣсто пôдъ водою, вода забирає домы.“ Зъ Рожнѣтова доносять: „Лôмниця и Чечва вылила и черезъ те потерпѣли дуже прибережнû мѣсцевости. Мôстъ державный въ Рожнѣтовѣ и Сваричевѣ зôрвало. До години 9 рано въ понедѣлокъ мы не могли выйти зъ хаты. Що дѣєсь у Перегиньску, не знаємо, бо комунікація перервана.“ Таке саме доносять зъ Калуша та ще додають, що село Хотимъ уже пôдъ водою. Зъ Бурштина пишуть, що тамъ уже Днѣстеръ выступавъ дня 5 с. м. зъ берегôвъ. Зô Станіславова доносять: „Обѣ Быстрицѣ сильно прибули. Надъ Золотою Быстрицею малый мôстъ зôрвало, а великій ледви держить ся. Шляхъ галицкій пôдъ водою.“ А тутъ хмары все ще вкрывають небо, дощь ллє ся. Не дай Боже довше такои схоты, бо готова бѣда.

— **Огнѣ.** Въ Замостю, въ повѣтѣ перемышлянскôмъ, ударивъ грôмъ у стайню Илька Панькова, зъ чого повставъ огонь и спаливъ три загороды селяньскû разомъ зъ господарскими будынками. Погорѣльцѣ були обезпеченû. — Въ Синевôдску выжнôмъ, въ стрыйскôмъ повѣтѣ, згорѣвъ дôмъ вартости около 3670 зр., власнôсть В. Ліпшіца.

— **Нещасна пригода.** Въ Перемышли розбирали бараки войсковû при улици Мицкевича. Притôмъ заваливъ ся коминъ и такъ тяжко покалѣчивъ двохъ робôтниковъ, що тû померли. Комісія выслѣдила, що вина того нещастя паде на пôдприємцѣвъ, котрû не дбали о добрый нагглядъ при роботѣ. И зъ ихъ то вины теперь двѣ родины не мають живителѣвъ.

— **Обманьства мытовû.** На вчерашнôмъ засѣданю львôвскій высшій судъ краєвый, яко инстанція судова для проступкôвъ скарбовыхъ, вôдкинувъ рекурсъ всѣхъ обжалованыхъ о мытовû обманьства въ Краковѣ. Обжалованû жадали выпущеня ихъ на волю, отже мусять теперь сидѣти ажъ до скôнченя процесу.

— **Зъ Озѣрнои** доносять: Якогось Бачиньского судъ узнавъ марнотравникомъ и давъ єму куратора. Той засудъ взявъ собѣ Бачиньскій такъ до серця, що постановивъ позбавити себе житя. Пôшовъ до стодолы, замкнувъ ся въ нѣй, поклавъ ся на соломѣ и пôдпаливъ єѣ. Стодола згорѣла, а коли огонь загашено, въ згарищахъ найдено спалене тѣло Бачиньского.

— **Нова фабрика.** Спôлка галицкихъ и англійскихъ капіталістôвъ-нафтарѣвъ хоче ще сего року выбудувати на одной зъ зелѣзничихъ стацій въ лѣскôмъ повѣтѣ фабрику бочокъ до нафты, т. зв. бочокъ „американьскихъ“. Имовѣрно выбудує ся згадана фабрика у Вôльшаници. Основный капіталъ пôдприємства выносить 420.000 зр. Фабрика буде виробляти около 500 бочокъ тыжднево. Букового дерева доставлять лѣсы въ Солинѣ и охрестности. Въ тыхъ лѣсахъ побудує ся кôлька паровыхъ тартакôвъ для рѣзаня тертиць. Сама фабрика буде гнути дошки, робити зъ нихъ бочки, выробляти зелѣзнѣ обручѣ и т. д. — Копальня нафты Иос. Віктора будує до стації зелѣзничои въ Вôльшаници нафтопроводы рурами. Се буде другій провôдъ сего рода на той зелѣзници для высылки нафты.

— **Велика крадѣжь у Кремли.** Зъ Москвы доносять, що въ славнôмъ Чудôвскôмъ монастыри вôдкрыто сими днями величезну крадѣжь. Загальна вартôсть украденыхъ предметôвъ выносить бôльше якъ два міліоны рублѣвъ. Слѣдство выказало, що злодѣѣ влѣзли до монастиря вôкномъ въ даху, розбили дверѣ до скарбницѣ и позабирали бôльшу половину дорогоцѣнностей. Украли они 1,400.000 рублѣвъ паперами вартôстными, власнôсть притулку убогихъ священикôвъ, 60.000 рублѣвъ готôвкою, власнôсть братсва св. Николая, мітру обсаджену дорогими камѣнями вартости 200.000 рублѣвъ даровану Потемкиномъ, панакею вартости 30 000 рублѣвъ, даръ Катерины II., два епископскû жезлы, золотый ключь и богато предметôвъ церковныхъ высадженыхъ дорогимъ камѣнємъ, мѣжь иншими й золоту лямпу даровану царемъ Александромъ III. Ся крадѣжь выкликала велику сензацію. Говорять, що злодѣѣ могли лише въ одежи монашôй дôстати ся до монастиря, бо церковь монастиря Чудôвского лежить въ серединѣ Кремлю коло Николаєвскои палаты, де все стоить воякъ на вартѣ. Слѣдство не выкрыло доси виновника, часописи нѣчого о тôмъ не пишуть, отже публика попадає на найрôзнорôднѣйшû здогады. Кажуть на пр., що се справа нігілістôвъ. Слѣдство веде судя Сахаровъ и Глощуновскій. Переслухано всѣхъ монахôвъ, однако безъ успѣху. Мимо того удержує ся поголоска, що якійсь монахъ бувъ въ порозумѣню зô злодѣями.

† Посмертнû вѣсти.

О. Иванъ Дрогомирецкій, священикъ-ювилатъ, парохъ въ Космачи, косôвского повѣта, упокоивъ ся дня 11 мая въ 91-ôмъ роцѣ житя а 66 ôмъ священьства. — Марія Воляньска, жена о. Андрѣя Воляньского, радника консисторского и пароха въ Бѣлôй, упокоила ся въ 59 ôмъ роцѣ житя.

Господарство, промыслъ и торговля

Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ оголошує: Зъ днемъ 1 липня 1893 увôйде въ житє додатокъ II до тарифы для австрійско-румуньского руху особового и пакункового черезъ Сучаву, котрый мѣстить пôдвысшенє цѣнъ ѣзды поѣздами поспѣшными до и зô стаціѣ Бототаны, Дорогой и Бучечса, якъ такожь цѣны перевозу пакункôвъ зъ Сучавы до румуньскихъ стацій. Примѣрники сего додатку можна дôстати въ зарядахъ, удѣлъ беручихъ, взглядно въ стаціяхъ по цѣнѣ 2 кр. а. в.

— **Станъ воздуха за минувшû добы** числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 5 до 12 год. въ полудне дня 6 червня середна теплота була + 13·0° Ц., найвысша + 14·4° Ц. вчера по полудни), найнизша + 11·4° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (758). Вѣтеръ буде пôвнôчно-всхôдный, мѣрный, теплота пôднесе ся до + 14·0° Ц., небо буде легко захмарене, хвилевый малый дощь.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ дня 5 с. м.:** пшениця 8·75 до 9·25; жито 6·25 до 6·75; ячмѣнь 5·50 до 6·—; овесъ 6·50 до 7·—; рѣпакъ 13·— до 13·50; горохъ 6·50 до 9·—; вика 5·— до 5·50; насѣнє льняне 11·75 до 12·—; бôбъ 9·— до 11·—, бобикъ 5·— до 5·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 75·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 25·— до 26·—; анижь 37·— до 38·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 65·— до 70·—; спірітусъ готовый 16·50 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Берлинъ 6 червня. Вел. Кн. Баденьскій выголосивъ зъ нагоды торжества товариства ветеранôвъ бесѣду, въ котрôй промавлявъ за предложенємъ войсковымъ.

Петербургъ, 6 червня. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ Дурново занедужавъ тяжко.

Бѣлградъ 6 червня. Въ Пожаревачу убито, якъ кажуть, зъ причинъ політичныхъ одного изъ виднѣйшихъ членôвъ партіѣ поступовои, Петровича.

— Слухай — шепнула до него мати та все ще держала его за петечину. Она рада була, що хтось надôйшовъ и удала, що нѣбы то она чогось порає ся коло хаты.

— То Шварцбахова стара дѣвка — сказавъ Осипъ рôвнодушно.

— Добрый вечеръ! — сказала дѣвка, зайшовши на подвôрє. — Ґазды прислали мене спытати — але отъ, правда, абы я не забула, чи чули вы, що такого? Зайшовъ въ село якійсь паничь, вôнъ якійсь знахоръ, чи докторъ, бо нѣбы якогось зѣля шукає; ходить зъ такою зеленою коробкою, якъ колибъ на рыбу та все єѣ носить на плечохъ.

— А щожь? То вôнъ хиба прийшовъ рыбу ловити?

— Та вже й зловивъ; але вôнъ, бачите, не за пстругами заглядає, але за дѣвчатами. Подумайте собѣ, ґаздинько, вôнъ за тою коршмаревою Терескою слѣдъ въ слѣдъ ходить, а она регоче ся на цѣле горло, якъ єго лишь побачить! А отъ, вже й перестали въ круглѣ грати. — Але, правда, абы я не забула, вчера назбиравъ цѣлу жменю божихъ пальчикôвъ та принѣсъ для неѣ. — Та бо вже й дощь зачинає накрапати, треба хиба ити домôвь. Добранôчь!

— А чогожь треба було Шварцбахови?— спытала Бавериха.

— Отъ, правда, абы я не забула! Казавъ спытати, чи бы вы не позычили єму волôвъ на второкъ, бо якъ разъ того дня выбирають ся всѣ орати.

— То вже спытай хиба мого ґазду, вôнъ тобѣ скаже, — вôдповѣла мати показуючи на сына, що все ще сидѣвъ мовчки коло керничкы.

— Менѣ самому треба волôвъ! — вôдрубавъ Осипъ коротко.

— То може лишь одного, — каже на то дѣвка.

— Анѣ хвоста! Разъ тобѣ кажу! — вôдповѣвъ Осипъ нетерпеливо. — Коли єму треба одного, то най самъ запряже ся! — замуркотѣвъ Осипъ, дивлячись заєдно у воду, що журчала по камѣнчикахъ. Єму здавало ся, що й водиця шепче до него якъ той Шварцбаховъ Федько:

„А монашцѣ чогось банно....“

— Алежь бо ты нинѣ чогось сердитый!— стала дорѣкати єму дѣвка. Чи не влѣзла тобѣ яка мышь у голову? Напий ся свяченои воды, то стане тобѣ лекше.

— Тиръ.... тиръ.... тиръ!... — сказавъ на то Осипъ, вставъ и пôшовъ пôдъ хату, сѣвъ собѣ на лавку и почавъ накладати люльку, ту одиноку повѣрницю своихъ найтайнѣйшихъ гадокъ.

— Я то собѣ такъ и гадала — обôзвалась дѣвка до Баверихи — що зъ вашого парôбка то буде гадина, бо ще якъ лежавъ въ пеленкахъ, то вы все єго на вôдлѣвъ сповивали. Та чого вôнъ заєдно такъ муркотить самъ до себе, якъ той кôтъ?

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Крахевецкій

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ принимає лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.